



ช ฎิ ฎ เ ศ ร ช ฎ
ผู้ มิ ฎ เ ข า ท อ ง

แม่เมื่อของที่จะให้ มีอยู่น้อย ทานนั้นก็ยังประโยชน์ให้
สำเร็จได้ การให้ทานได้เป็นการดี ทานที่ให้แม่ด้วยศรัทธาก็ให้
ประโยชน์สำเร็จได้ ทานที่ให้แก่บุคคลผู้มีธรรมอันได้แล้ว ยิ่ง
เป็นการดี อนึ่ง ทานที่บุคคลเลือกให้ ยิ่งเป็นการดี และความ
สำรวมแม้ในสัตว์ทั้งหลายยิ่งเป็นการดี





ชฎิลเศรษฐี ผู้มีภูษาทอง

๔๔๕

การปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดทั้งต่อตัวของเราเอง และต่อชาวโลก การสร้างสันติสุขที่แท้จริงให้บังเกิดขึ้น จะต้อง เริ่มต้นจากตัวของมนุษย์ทุกๆ คน เพราะทุกคนมีธรรมกายอยู่ ภายในตัว ไม่ว่าจะเป็นชาติไหน ภาษาไหน หรือจะมีความเชื่อ อย่างไร ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์แล้ว สามารถเข้าถึงธรรมกายได้ ทั้งนั้น และจะเข้าถึงได้ก็ต่อเมื่อฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งอย่างถูกวิธี ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ขอเพียงมีความพอใจ และมีความ เพียรอย่างสม่ำเสมอ ย่อมเข้าถึงได้ทุกคน

มีวาระพระบาลีที่มีมาใน ขุททกนิกาย สคาถวรรค ว่า

“สาธุ โข มาริส ทานํ อปฺปกสฺมึปิ สาธุ ทานํ
สทฺธายปิ สาธุ ทานํ ธมฺมลทฺธสฺสปิ สาธุ ทานํ
วิเจยฺยทานปิ สาธุ อปิ จ ปาณฺณสฺสปิ สาธุ สยฺม

ข้าแต่พระองค์ผู้ไม่มีทุกข์ ทานยังประโยชน์ให้สำเร็จ
ได้แล แม้เมื่อของที่จะให้ มีอยู่น้อย ทานก็ยังประโยชน์ให้
สำเร็จได้ การให้ทานที่ให้แม้ด้วยศรัทธาก็ให้ประโยชน์สำเร็จได้
ทานที่ให้แก่บุคคลผู้มีธรรมอันได้แล้ว ยิ่งเป็นการดี อนึ่ง
ทานที่บุคคลเลือกให้ ยิ่งเป็นการดี และความสำรวมแม้ใน
สัตว์ทั้งหลายยังเป็นการดี”



ชฎิลเศรษฐี ผู้มีภูเขาทอง

๔๕๐

พวกเราชาวพุทธได้รับการปลูกฝังในเรื่องของการให้มาตั้งแต่เกิด วิถีชีวิตของทุกคนจึงดำรงอยู่บนคุณธรรมขั้นพื้นฐานนี้มาโดยตลอด ฉะนั้นแม้ว่าวัตถุนานของเราจะมากหรือน้อยเพียงแค่มียึดถือมีใจศรัทธาก็พร้อมในการให้ทานได้ทุกโอกาส เพราะเรารู้คุณค่าของบุญว่า จะส่งผลให้ได้านิสงส์ใหญ่ ทั้ง รูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข และมรรคผลนิพพาน ดิตตฺวเรไปขัมภขัมภชาติ

การสำรวมกาย วาจา ใจ ไม่ให้คิดชั่ว พูดชั่วหรือทำบาปอกุศลนั้นเป็นคุณธรรมที่สูงยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก เป็นการควบคุมตัวเองไม่ให้ไปทำบาปกรรมใดๆ ไม่เช่นนั้นบาปจะย้อนกลับมาสู่ตัวเรา พระพุทธองค์จึงสอนให้ทำแต่สิ่งที่ดีๆ ชีวิตจะได้ดำรงอยู่บนเส้นทางสวรรค์ และนิพพานตลอดไป

*หลังการดับขันธปรินิพพานของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ชาวพุทธต่างพร้อมใจกันเป็นสมานฉันท์ว่า จะสร้างมหาเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธองค์ เพื่อให้มนุษย์และเทวดาได้มาสักการบูชา ในสมัยนั้น พระอรหันตเถระรูปหนึ่ง เห็นว่าหน้ามุขทางด้านทิศเหนือของพระเจดีย์ยัง



ชฎิล เศรษฐี ผู้มีภูเขาทอง

๔๕๑

ก่อสร้างไม่เสร็จ เพราะยังขาดทองคำอยู่เป็นจำนวนมาก ท่านจึงทำหน้าที่ผู้นำบุญไปโปรดญาติโยมตามหมู่บ้านต่างๆ เพื่อประกาศข่าวบุญนี้ ซึ่งมีสาธุชนร่วมบริจาคทองคำมาบ้าง น้อยบ้าง ไม่มีผู้ใดที่ไม่มีส่วนร่วมในบุญครั้งนี้ เพราะผู้คนในสมัยนั้นรักการให้ทานมาก

พระเถระได้เดินทางมาถึงบ้านของช่างทองผู้หนึ่งเพื่อ บอกข่าวบุญนี้ ขณะนั้นเองช่างทองกำลังทะเลาะกับภรรยา จึง ได้พูดกับภรรยาด้วยอารมณ์โกรธเคืองว่า “เธอจงโยนพระศาสดา ของเธอลงน้ำแล้วไปเสีย” ถึงแม้ภรรยากำลังทะเลาะกับสามี แต่เนื่องจากเป็นคนรู้จักบาปบุญคุณโทษ จึงให้สติสามีว่า “พี่ ทำกรรมหนักแล้ว พี่โกรธฉันก็ควรค่าหรือเขียนฉันซี แต่พี่ไปว่า พระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าอย่างนั้น มันเป็นบาปหนักนะ”

ช่างทองฟังดังนั้นก็ได้สติ เกิดความสลดใจ เขาขอให้ พระเถระยกโทษให้ พระเถระกล่าวว่า “ท่านไม่ได้ล่วงเกินเราหรอก แต่ท่านล่วงเกินพระบรมศาสดา ท่านจงขอขมาต่อพระองค์เถิด” ช่างทองถามพระเถระว่า “พระคุณเจ้าผู้เจริญ จะให้กระผมทำ อย่างไรดี จึงจะให้พระบรมศาสดาอดโทษให้” พระเถระจึง บอกให้ช่างทองทำหม้อดอกไม้ทองคำสามหม้อ นำไปไว้ภายในที่ บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และให้ขอขมาโทษที่ได้กล่าวล่วงเกิน พระบรมศาสดาต่อหน้าพระมหาเจดีย์



ชฎิลเศรษฐี ผู้มีภูษาทอง

๔๕๒

ช่างทองทำตามคำแนะนำของพระเถระ โดยชักชวนลูกชายคนโตให้มาช่วยกันทำ แต่ได้รับการปฏิเสธว่า “พ่อเป็นคนว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผมไม่เกี่ยว เพราะฉะนั้นพ่อทำคนเดียวเถอะ” เขาจึงชวนลูกชายคนกลาง ก็ได้รับการปฏิเสธอีกเช่นกัน แต่เมื่อชวนลูกชายคนเล็ก ลูกคนเล็กกลับคิดว่า “ธรรมดา กิจธุระของพ่อ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ย่อมเป็นภาระของลูกด้วย เพราะภารกิจของพ่อคือหน้าที่ของลูก” ดังนั้นลูกคนเล็ก จึงช่วยพ่อทำหม้อดอกไม้ทองคำจนสำเร็จ และนำไปบูชาพระเจดีย์

ด้วยผลกรรมที่ช่างทองได้กล่าวร้ายต่อพระบรมศาสดา ผู้บริสุทธิ์บริบูรณ์ แม้จะขอขมาแล้วก็ตาม เศษกรรมก็ยังตามส่งผลให้ช่างทองเมื่อเกิดมา ต้องถูกลอยน้ำถึง ๗ ชาติ และด้วยบุญจากการที่ได้ร่วมสร้างพระเจดีย์ถวายพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ช่วยโอบอุ้มคุ้มครองให้พ้นจากความยากลำบาก และภัยอันตรายมาได้ทุกครั้ง

ในชาติสุดท้าย ช่างทองได้มาเกิดเป็นบุตรของธิดาเศรษฐี เมื่อคลอดออกมา ท่านได้ถูกนำไปลอยในแม่น้ำคงคา แต่มีผู้ใจบุญมาพบเข้าจึงนำไปเลี้ยงดูอย่างดี พร้อมตั้งชื่อให้ว่า ชฎิลวันหนึ่ง หนูน้อยชฎิลเติบโตขึ้น พ่อบุญธรรมได้สั่งให้เป็นผู้ดูแลหน้าร้าน ด้วยการนำสิ่งของที่ขายไม่ออกถึง ๑๒ ปี มาวางให้



ชฎิล เศรษฐี ผู้มีภูเขาทอง

๔๕๓

ท่านชาย ปรากฏว่าของเหล่านั้นขายหมดภายในวันเดียว เพราะอานุภาพบุญในตัวของเขา ที่ดึงดูดผู้มีบุญให้มาซื้อของเหล่านั้นจนหมด

เมื่อชฎิลเจริญวัยขึ้น ได้แต่งงานกับลูกสาวเจ้าของบ้าน และปลูกเรือนหออย่างงดงาม ในวันแรกทันทีที่ชฎิลก้าวเท้าเหยียบธรณีประตูเท่านั้น ภูเขาทองสูงถึง ๘๐ ศอก ก็ผุดเกิดขึ้นที่ด้านหลังบ้านอย่างน่าอัศจรรย์ เพราะบุญที่เคยบูชาพระเจดีย์ด้วยหม้อดอกไม้ทองคำ เมื่อถึงคราวบุญส่งผล ภูเขาทองจึงบังเกิดขึ้น ครั้นพระราชารู้ข่าวว่ามีภูเขาทองเกิดขึ้นที่บ้านของท่านชฎิล จึงทรงให้ตรวจสอบทั่วพระนคร ผลก็คือในเมืองนี้ไม่มีผู้ใดมีสมบัติมากถึงเพียงนี้ พระราชาก็มอบฉัตรตำแหน่งเศรษฐีให้แก่ท่านชฎิล และแต่งตั้งให้เป็นเศรษฐีประจำเมือง

นอกจากบุญที่เคยร่วมสร้างพระเจดีย์ จะทำให้ท่านได้เป็นมหาเศรษฐีแล้ว บุญนั้นยังโน้มน้าวจิตใจของท่านให้ยินดีในการออกบวช เพื่อแสวงหาแก่นแท้ของชีวิต แม้ท่านจะเป็นถึงมหาเศรษฐีประจำเมือง สมบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติ มีข้าทาสบริวารมากมาย แต่ท่านเป็นผู้มีปัญญา สามารถเตือนตนเองได้ว่า ทรัพย์สมบัติเหล่านี้เป็นของชั่วคราว เป็นเพียงเครื่องอาศัยสำหรับสร้างบารมีเท่านั้น ท่านจึงไม่ยึดติดหรือห่วงแหนไว้



ชฎิลเศรษฐี ผู้มีภูษาทอง

๔๕๔

ในที่สุด ท่านได้มอบสมบัติให้แก่บุตร โดยส่งจอบเพชร ดำทองให้ลูกคนแรก ก็ไม่สามารถขุดได้ เมื่อให้ลูกคนที่สอง ทดลองดูบ้าง ก็ขุดไม่ได้เช่นกัน แต่ครั้งให้ลูกคนเล็กขุด เขากลับสามารถขุดภูษาทองคำนั้นได้อย่างง่ายดาย และสามารถนำสมบัตินั้นมาใช้ได้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะลูกคนเล็กเคยทำบุญร่วมกับบิดา เคยช่วยพ่อทำหม้อดอกไม้ทองคำบูชาพระเจดีย์ จึงมีบุญที่จะได้ใช้สอยสมบัติเหล่านั้น

ส่วนลูกคนโต และลูกคนกลาง แม้ภูษาทองคำจะตั้งอยู่เบื้องหน้าก็ไม่สามารถขุดเอามาใช้ได้ เพราะตนเองไม่ได้ทำบุญมา ไม่รับบุญไม่รับภาระช่วยเหลือพ่อ คิดว่า สิ่งใดที่พ่อได้ผูกไว้ พ่อก็ต้องแก้เอง ไม่เกี่ยวข้องกับลูกๆ แต่อย่างใด ฉะนั้นเมื่อท่านชฎิลมอบสมบัติให้ลูกคนเล็ก และให้ลูกคนโตกับคนกลางใช้สมบัติร่วมกับน้องแล้ว ท่านก็ออกบวชเพื่อแสวงหาอริยทรัพย์ภายใน ไม่นานก็ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์

เราจะเห็นว่า ภารกิจของพ่อคือหน้าที่ของลูกที่จะต้องไปช่วยกันทำให้สำเร็จ พวกเรากำลังดำเนินตามแบบอย่างของนักสร้างบารมีในกาลก่อน ให้ตั้งใจสร้างบารมีทุ่มเทให้เต็มที่ โดยเฉพาะบุญที่เกิดจากการถวายมหาสังฆทานแด่พระภิกษุสงฆ์ทั่วสังฆมณฑล ที่หลวงพ่อดำกราบอาราธนาณิมนต์ท่านให้เดินทางมาเป็นเพื่อนบุญให้กับทุกท่านที่วัดพระธรรมกาย



ชฎิลเศรษฐี ผู้มีภูเขาทอง

๔๕๕

ในวันสำคัญ หรือบุญพิเศษอื่นๆ ที่หลวงพ่อกำลังให้เราทำ ก็เพื่อให้ทุกคนได้บุญใหญ่ จะได้มีสมบัติใหญ่ในการสร้างบารมีอย่าง สะดวกสบายไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม ฉะนั้นให้รับบุญนี้ด้วยความปีติใจ แล้วสมบัติอัศจรรย์ทันใช้ สร้างบารมีอย่างท่านชฎิลเศรษฐี จะได้บังเกิดขึ้นกับพวกเรา ทุกๆ คน

